

Csapat neve: Mókus őrs

IGRIC, AZ ÚJ REMÉNY

Réges-régen, egy messzi, messzi *ikeruniverzumban*.....

A Földön keserves volt a helyzet Az emberek felélték minden ásványkincsüket, eközben minden odalett...

Már csak néhány helyen lehetett értelmes lényhez méltóan élni.

A levegő, a víz, a talaj szennyezettsége már elérte a kritikus, verzális határértéket, nem volt több idő a halogatásra. A fényenergia, szélenergia látszólag korlátlanul állhatott volna rendelkezésre, de nem így volt. A levegőben fojtogató füst, állandó bűz terjengett. A porhó-füst, amely már megállíthatatlanul szorította ki az oxigént, nem engedte az élőlények számára a légzést.

A Föld vezetői döntésre jutottak. Új bolygót és új ásványkincseket kellett keresni haladéktalanul. Pár hét alatt, gyorsan verbuválták össze a csapatot. A csapatagok mind jól képzett katonák, szakemberek voltak, akik már sok mindent láttak.

Feladat adott volt: új lakható bolygó felkutatása, meghódítása minél kisebb áldozatok árán. Persze nehezítette a helyzetet, a távolság. A nagy távolság növeli a költségeket, csökkenti a túlélés lehetőségét. Valami nagyon modern semmihez nem fogható úrjárműre volt szükség. Ez lett a Tank. Hasonlított egy háborús harci eszközre, de több volt attól - intelligens eszköz volt. A Tank önállóan tudott döntéseket hozni, mesterségesen felépített intelligenciájával, (a beépített idegrögökkel) képes volt kielemezni válságos helyzeteket is.

Egy óriási sárga, kék, fehér fémtömb. A felületén rengeteg ablak világított. Páncélzata, mely titánium és acél ötvözete volt megvédte élőlényektől és meteoroktól.

Több hónapos felkészülés vette kezdetét. A Tankot feltöltötték nemcsak energiával, élelemmel, de sajnos nagy pusztításra alkalmas fegyverekkel is. Az emberek úgy gondolták a saját bolygójukat tönkretették, keresnek másikat bármi áron. Az új bolygó erőforrásait meg kell szerezni, ha másképp nem –akkor erővel.

Eljött a nagy nap. A Tank indulásra készen állt. Megtörtén a start.

A legénység az út egy részét hibernált állapotban tette meg. Ebben az állapotban rengeteg nagyon fontos információt tápláltak be az agyukba. A felkészülés rövideje miatt nem tudtak mindent megtanulni, de így legalább hasznosan telt az idő.

Elérkezett a nagy pillanat. Leszállt a Tank. Mielőtt kiléptek volna a szilárd talajra, a Tank az említett idegrögök segítségével elemzést végzett.

A levegő oxigén tartalma, páratartalma és minden egyéb összetevője alkalmas volt az emberi faj számára.

A talaj megfelelő szilárdságot mutatott, elbírt az emberek súlyát.

A gravitáció 10%-ban tért el a földitől. Picivel könnyebben lehet előre haladni.

Még szél is megfigyelhető volt.

A legénység tagjai státuszuknak megfelelő sorrendben lépdeltek ki a Tank tetején lévő korlátra. A szabályok betartása, a feltétlen engedelmisségen az életük múlhatott. A katonai rangjelzésekből rögtön minden katona és szakember tudhatta kivel beszél. Erről árulkodott egyenruhájukon lévő vitézkötés, mely megmutatta ezt. Érdekes látvány fogadta a kilépőket. Mindenhol a földön igracetövisként (néha tövises igliceként említik - *Ononis spinosa* vagy *Ononis vulgaris*) ismert növény burjánzott. Nemcsak a virága, de a fás szára, levelei is lilás árnyalatban pompáztak.

- Megérkeztünk a pusztára! – jegyezte meg az egyik katona némi malíciával.

- Hát nem valami Édenkert! – válaszolta a másik szintén gúnyosan.

- Nézzünk szét, mielőtt besötétedik! – mondta az előbbi katona.

A legérdekesebb az égboltra tekintve az volt, hogy nem egy, hanem két nap is fénylett. A napok nem voltak egyformák. Jobban megnézve a kisebbik nem is nap volt, hanem egy törpebolygó. A bolygó ugyanúgy, mint az igracetövis növények, lilásan csillogott.

A Tankhoz, ami egy hatalmas úrjármű volt, sok kicsi tank tartozott ezek- ugyanúgy mozogtak a nehéz terepen, mint a földiek. Ezeknek a színe megegyezett a Tank színével, de már jobban hasonlított egy földi háborús tankra. Páncélzata 60mm-es. Ha ez nem lenne elég lövedékelhárító rakétával is rendelkezett. A kis tankoknak a tüskés növényzet nem jelentett akadályt.

25 tank indult el az első expedícióra. A kutatás eredménye nem sok volt a nap végére. Itt egy nap nem 24, hanem 30 óra volt. Az éjszaka viszont nagyon gyorsan jött el, pillanatok alatt lett sötét. A reggeli világosság pont olyan hirtelen következett be.

Minden nap újabb expedíciók keltek útra, majd tértek vissza, különösebb fejlemény nélkül.

A tudósok állat, - növény -, kőzetmintákat vettek, majd ezeket kielemezték. A katonák feladata a védelem volt. Csak ízeltlábúakkal és ettől egyszerűbb állatokkal találkoztak, növényzetet is főleg ezek a tüskés fás-cserjések alkották.

- Ettől unalmasabb vidék, még a Földön sincs!- Jegyezte meg az egyik tudós.

- Az a fontos, hogy semmi veszély nincs a közelben! – jegyezte meg a tudós társa, akiről a zsinóros díszítés elárulta, hogy magasabb rangú. Már mindenki ismerte a másikat név szerint. A csapat nem volt kicsi, 514 főből állt.

- Na, remélem ez így is marad, nem szeretném előhúzni a fegyvereket!

- Hát abból semmi jó nem sülné ki! Erre egy bolygó már rá ment...

Napról napra kutattak. A Tank volt a bázis, esténként ide tértek vissza. Mindenki elmesélte a napját, tapasztalatait. Lassan megszokták a 30 órás napokat is. Rengeteg új ismeretet szereztek, az információkat a Földre is továbbították. A bolygónak már neve is volt: Igric, az uralkodó növényről. Az uralkodó növény elég ellenállónak bizonyult a bolygón uralkodó szárazsággal szemben.

A tudósok és katonák egy 10-15 fős csapatot szerveztek, mely több napos útra indult. A bázistól több irányban is végeztek kutatásokat, mindig eredmény nélkül. A baj az volt, hogy a víz készletek kezdtek fogyatkozni. Volt szerkezet, ami vizet állított elő, de az sem a végtelenségig.

Már takarékoságot is bevezettek, ez nem volt szokatlan A Földön régen nem volt tiszta víz, fejenként néhány liter jutott az emberekre, most már itt is.

Eljött a nagy nap. Az egyik felderítő csapat, azzal a hírrrel jött vissza, hogy az elemzések víz nyomára utalnak.

30 főből álló expedíció indult el több tankkal. 2 nap volt az addig a pontig, ahol talán lesz víz.

A táj megváltozott, sziklás lett a környék. Végre vizet találtak.

- Juhé! – kiáltott fel az egyik ember.

- Na, végre! Erre vártunk!

- Hát már nagyon hiányzott egy kis lé!

- Mosakodni is kellene! Már rég nem fürödtem egy jót! Mindig csak ez a takarékoskodás!

- Hát én sem bánám!

Közelebb mentek a forráshoz, először elemezték a folyadékot. A földi csevicéhez hasonló vizet adott. Újult erő, újult remények, mindenki erre gondolt.

Ettől kezdve a talált növények biztosították az élelmet a forrásvíz pedig azt jelentette, hogy Élet. A csapat arra gondolt jó lenne egy épített hely, egy falu, ahol letelepedhetnek, ahol meghúzódhatnak, főleg ha megérkeznek a többiek is.

A jó hírek miatt újabb három Tank indult útnak az űrben az Igricre.

A legmegfelelőbbnek a sziklás rész mutatkozott. A helyet és a sziklákat alaposan fel kellett deríteni a biztonság miatt. Fontos volt a talaj szerkezete, a kőzetek vastagsága, keménysége.

Egyik nap valami nagyon érdekes dolog történt.

A tudósok éppen egy eldugott barlangrészt járták be, amikor az egyik elesett kezében a lámpájával. Mintha ősember barlangjában lettek volna.

Rajzok, képek, ikonok felfestve a falra!

Ezek a rajzok azonban csillogtak a fényben.

Ezek a rajzok, főleg az ikonok, nagyon modernek voltak.

A képeken nem szaladgált annyi állat, mint a földi képeken. Mi lehet ez?

Rengeteg képet készítettek a helyről, hogy jól megnézhesék őket nyugodt körülmények között. A festményeken furcsa emberszerű lények, állatokhoz hasonlatos teremtmények voltak. És a képek meséltek...

Volt egyszer egy civilizáció, nagyon régen... Csodálatos állatok, növények éltek itt. Minden nagyon színes volt. A Föld talán soha nem volt ilyen szép...

Nagyon intelligens, okos faj volt, sokkal nagyobb tudással, mint az emberek...

De voltak ebben a fajban is olyanok, akik szerették a hatalmat és gazdagságot, uralkodni akartak a többiekén...

Ezzel a Földön is mindig baj volt. Rengeteg háború, halál, szomorúság és fájdalom...

A bolygó lakosai sajnos a nagyobb tudást rossz dologra használták. Fegyvereket használtak egymás ellen. Ezek a fegyverek sokkal pusztítóbbak voltak az emberi fegyverekhez képest.

Minden odalett.

Minden tönkrement.

Sikerült a csodálatos életüket teljesen tönkre tenni. Megváltozott a bolygó, az állatok és növények nagy része kipusztult.

Éhínség.

Sivárság.

Kevés remény maradt.

Ekkor e lények ezt az üzenetet hagyták hátra és tovább költöztek. Ez nagyon régen történt, azóta új otthonra leltek, néha az idők folyamán visszatérnek megnézni régi bolygójukat.

Az üzenet egyértelmű, ha nem vigyáztok mindent elveszíthettek Emberek!

Vigyázzatok arra, amitek van és becsüljétek meg!

Nem biztos, hogy még egy esélyt kaptok!

A csillagok vezetnek

Hajdanában, mikor még senki sem tudott az igrictüske létezéséről, amikor a fák egész éven át gyümölcsöt teremtek, a folyókat nem verte föl a hullám, amikor a magas sziklákról is olyan nesztelenül zuhant le a víz, mint a pihe, akkoriban sok minden történt az emberekkel. Olyan dolgok is megestek, amelyek manapság csak ritkán történnek. Akkoriban történt az is, hogy egy molnárnak és a feleségének nem lehetett gyermekük, de hosszas imádkozás után az Isten megáldotta őket egy tüneményes kislánnyal, akit Flórának neveztek el. A kislány örökölte anyja szépségét, gyűrű göndör, éjfekete haját, rózsás arcát, cseresznyepiros ajkát és égszínkék szemét, melyben a csillagok tündököltek. Akik a molnárhoz jártak lisztért, mindenki megcsodálta a gyermeket, hiszen Flóra nemcsak szép, hanem végtelenül kedves és okos teremtés volt. De az édesanyának volt egy Írisz nevű ikertestvére, akit gonoszsága miatt száműztek az ikeruniverzumba. Tetőtől talpig hasonlított egymásra a két nő külsőleg, de a különbség az volt, hogy Íriszben gonoszság lakozott, míg Flóra édesanyját, Levendát a jóság

vezérelte. Írisz egyre jobban vágyott a szabadságra és vissza akart kerülni a Földre, hisz az ikeruniverzumban semmilyen fontos státuszt nem töltött be, pedig ő hatalomra vágyott. A boldog szülők 15 évig még gondtalanul nevelhették együtt a kis Flórát. Mikor 16 éves lett, születésnapjára édesanyjától egy aranymedált kapott, amelynek varázserejéről senki sem tudott az édesanyján és Íriszen kívül. Ezen az éjszakán a lány anyja váratlanul idegrögöt kapott és elhunyt. Ez jelentette Írisz számára a reményt a visszakerülés lehetőségére. A gyászt a molnár és Flóra is nehezen viselte, ezért a molnár jobbnak látta, ha elhagyják szülőházjukat és egy új életet kezdenek Csillagfátyol városában. Egy kis parasztházat találtak egy telekkel, ahol búzát termelhettek és egy malmot, ahol megőrölhették a búzát. Jól éltek, az apjának sikerült egyre több lisztet eladnia. Ahogy a lány nőtt, egyre gyönyörűbb lett. Két dolgos kezétől csillogott a porta, a ház elé illatozó virágokat ültetett, és az arra járó embereknek virágcsokrot készített belőle. Szeretett ott lakni, hamar megszokta az új környezetet. Az ott élők is befogadták őket, barátságosak voltak velük. Az apja egy lócsát készített a lánynak a virágok mellé. Flóra itt töltötte legtöbb idejét, minden este kijött, leült a színesebbnél színesebb virágok mellé, és miközben a csillagokat nézegette az anyjától tanult legkedvesebb dalát énekelte. A dalra a nyakában ékeskedő nyakék kövei világítani kezdtek. Flóra ezt senkinek sem árulta el, még apja elől is titkolta. Ezalatt az idő alatt a Csillagfátyol mellett lévő városban, Felhőligetben egy királyi párnak is született gyermeke, Félix herceg. A királyság egy hatalmas kővár volt, az ablakok rubint kőből voltak. Dombos területen, ahol illatoztak a virágok, sok szolgálóval, akik szerették szolgálni urukat és egy állatokkal teli erdőséggel. Az erdőség közepén egy tisztással, melyet egy kis patak szelt át. Különleges hely volt ez, ugyanis a patakban csevice folyt, a madarak édes trillája hallatszott, és a fák mézédessé termését teremtek. Ez jelképezte a királyi pár boldogságát. A gyermek születése után pedig még szebb lett ez a hely. Szülei mindenre megtanították fiukat, amire csak lehetett: vadászatra, íjászatra, vívásra, lovaglásra, tanárokat hívtak hozzá, hogy minél több nyelvet sajátíthasson el. Atyja világkörűli útjaira is magával vitte, ahol különböző szokásokat ismerhetett meg. Nagyon szerették fiukat, tejben-vajban fürösztötték. A fiú pedig csak úgy szívta magába a sok tudást és szeretetet. Még a szolgálókkal is úgy bánt, mintha saját családjába tartozott volna. Az állatokat is szerette, és szívesen játszott velük, gondozta őket. Békességben és boldogságban nőtt fel. Mikor eljött az ideje, hogy átvegye a trónt, apja így szólt hozzá:

- Fiam, én és az anyád mindenre megtanítottunk, amire csak tudtunk, igyekeztünk neked mindent megadni és segíteni, amiben csak lehetett. Most már egy hozzád illő feleséget kell választanod. Eljött a te időd!

- Tudom, Atyám. – felelte a fiú.

- Szeretnél elutazni és más országból feleséget választani? – érdeklődött az apa.

- Nem. Láttam sok más ország viselkedését és szokásait, ami nagyon tetszett, de én a saját országomból szeretnék egy hozzám illő leányt. Aki szép, okos, dolgos és különleges.

- Legyen, ahogy szeretnéd. – egyeztek bele a döntésébe szülei.

Közben Írisz elérkezettnek látta az időt, hogy dédelgetett álmait valóra váltsa és megszökjön az ikeruniverzumból. Döntése Csillagfátyol városára került, az ég megnyílt és porhó-füst öntötte el a várost. Ezzel megbabonázva az embereket. Mindenki befogadta és nem emlékeztek származására, kivéve Flórákat. Őt nem sikerült megtéveszteni a varázsmédál miatt. De mivel nem ismerte még nagyon az embereket, akik ott élnek, a költözés miatt, nem tűnt fel neki, hogy újabb ismeretlen arcot lát. Írisz egy gyógynövényárusnak adta ki magát. Egyből a molnárék házához indult, eljátszotta, hogy nagyon elfáradt.

- Szép jó napot kívánok! – köszönt Írisz a ház lakóinak, és leült a ház előtti lócára.

- Jó napot! – köszöntötte a molnár és lánya.

- Nagyon elfáradtam hosszas utazásomban. Nem bánnák, ha megpihennék egy kicsit ezen a lócán?

- Persze, csak nyugodtan. Milyen utazás?- faggatták.

- Gyógyító hatású növényeimet árulom. – felelte Írisz.

- És van hol nyugovóra térnie? – érdeklődött a molnár.

- Én az országot járom éjjel-nappal, nincs túl sok időm megállni. – lihegte Írisz, mintha nagyon fáradt volna.

Levette fejről kendőjét és törölgetni kezdte az arcát. A molnár amint meglátta szép orcáját, felesége jutott eszébe, és késztetést érzett a marasztalására.

Flóra egy virágcsokrot kötött a gyógynövényárusnak, és mosollyal az arcán adta oda.

- Tessék, fogadja el ezt tőlem és pihenjen még itt egy kicsit!

- Köszönöm, de mennem kell. – vette el tőle gúnyos mosollyal, közben testvérének mosolyát látta benne, elfogta az irigység.

Már állt is volna felfelé, mikor a molnár gyengéden megfogta karját és így szólt hozzá:

- Kérem, maradjon éjszakára és pihenjen meg!

- Köszönöm, talán lehet, hogy itt maradok egy éjszakára. – felelte Írisz.

Bevezették a hölgyet a házukba és beszélgetni kezdtek.

- Hogy hívják? – kérdezte meg tőle Flóra.

- A nevem Írisz. – mondta.

- Jöjj Írisz, megmutatom a fekhelyed, és ahová lepakolhatod gyógynövényeidet! – hívta kedvesen a lány.

Írisz elgondolkodva nézett a lányra, furcsa érzést érzett. Testvérére és gyermekkorára emlékeztette. Mielőtt még ilyenné nem vált.

- Köszönöm, máris megyek. – felelte a hosszas gondolkodás után.

A dolgos Flóra ágyat vetett neki és lefektette aludni. Hamar el is aludt.

- Hát nem különleges nő ez az Írisz? – kérdezte fura mosollyal az arcán Flórától az apja.

- Emlékeztet valakire. – suttogta halkán, de ezt már az apa nem hallotta. A fáradtságtól mély álomba szenderült.

Betakarta apját, majd kiosont a ház elé a virágokhoz és énekelni kezdett. A nyaklánc kövei újra világítani kezdtek, de most egy csillag is egyre fényesebben világított a sötét éjszakában. Mintha valami vagy valaki üzeni akart volna neki.

Reggel mikor felkeltek Írisz már pakolt is össze, hogy útra keljen, de a molnár marasztalni kezdte:

- Kérem, ne menjen el, maradjon még!

- Talán még maradhatok pár napot. – felelte.

Írisz terve bevált, a család könnyen befogadta. Most már csak Flóra az, aki megghiúsíthatja gonosz terveit. Hiszen ha megszerzi a nyakéket, rossz kezekbe kerül, és akkor mindennek vége. A gyönyörű, meleg, virágokkal teli tájék zord, hideg pusztává válik, megszűnik a madárcsicsergés, az állatok elhagyják az országot, nem teremnek termések, a folyók vizei

elapadnak, az embereken eluralkodik a gonosz, nem születne több gyermek, és ami most gyereknevetés volt, az sírássá lesz. De erről még Flóra nem sejtett semmit. Íríznek sikerült annyira megszerettetni magát a molnárral, hogy képes volt teljesíteni minden kérését. A házukban festményeket rakatott ki, amelyek őt ábrázolják. A házuk elé pedig egy kis ikont festetett vele, ami a lisztőrlésre utal, hogy mindenki tudja, hogy náluk lisztet lehet kapni. Íríz szerint így még több lisztet adhat el. Ebből tudta, hogy megbízik benne a molnár és hallgat rá, így akarta megszerezni a medált az apán keresztül. Közben Felhőligetben egy bált rendeztek Félix 18. születésnapjának tiszteletére, amire kivétel nélkül mindenki eljöhett. A bál előtti nap Félix kedvenc lován, Maximuszon kilovagolt az erdőjükbe. Amikor a verőfényes napsütésben egy hullócsillagot pillantott meg, amely Csillagfátyol városa felé vezetett. Ez felkeltette érdeklődését és a jelenség nyomába eredt. Amint vágatott egy csipkebokor szúrós ágába beleakadt mentéje és leszakadt az egyik vitézkötése. De nem foglalkozott vele a fiú, hisz jobban érdekelte a hullócsillag. Már egyre közelebb járt a célhoz, amikor egy gyönyörű leányt pillantott meg az út szélén, amint virágcsokrot kötögetett. Félix lassítani kezdett, de olyan hirtelen nem tudott megállni a ló, mint ahogy azt ő szeretne volna, így lelökte a hátáról. A landolás kissé szerencsétlenül érte, mert egy szúrós rózsabokor útját állta. A lány felfigyelt Maximusz hangos nyerítésére, és figyelemmel kísérte az eseményeket. Odasietett hozzá, hogy megnézze jól érzi-e magát a fiú.

- Hahó, jól vagy? – érdeklődött a lány.

- Azt hiszem nem történt nagy baj, csak pár tüske belém fúródott. – nyögdécselte a fiú, miközben próbálkozott felállni.

Flóra gyorsan megfogta a ló kantárját, kikötötte egy fához, és a fiú segítségére indult.

- Gyere, segítek! – mondta neki.

Felsegítette a fiút és bekísérte a házukba, ahol éppen senki sem tartózkodott. Vizet öntött és kiszedte a testébe fúródott tüskéket, majd kimosta a sebet és bekötözte. Miközben ápolgatta beszélgetni kezdtek.

- Köszönöm, hogy segítettél. – hálálkodott a fiú.

- Nincs mit, szívesen tettem. – felelte a lány, közben tovább kötözte sebeit.

- Én Félix vagyok. Megtudhatnám a neved? – kíváncsiskodott Félix.

- Az én nevem Flóra.

- Ilyen gyönyörű és kedves teremtéssel még nem találkoztam. Felhőligetben lesz egy bál, nem lenne kedved eljönni velem? – kérdezte Félix.

- Hát nem is tudom. – válaszolt aggódva Flóra.

- Kérlek, gyere el! – bátorította a fiú.

- Talán elmegyek. – felelte bátortalanul a lány.

Írisz a kertre nyíló ablakból látott és hallott mindent. Tervet kellett kieszelnie, nehogy elmenjen Flóra és ott maradjon a nyakláncsal együtt.

- Holnap 6-kor kezdődik a bál, remélem, újra látlak. – mondta a fiú, majd elindult az ajtó felé és elhagyta a házat.

Írisz Félix elé lépett és rikoltozni kezdett vele.

- A lány nem megy sehova, téged pedig meg ne lássalak még egyszer a házam környékén!

Félix felpattant lovára, a ház hátához nyargalt, majd bekiabált a lánynak:

- Ma este érted jövök! – mondta el neki, amilyen gyorsan csak tudta és visszavágtatott palotájukba.

Flóra nem tudta mi tévő legyen. Megtetszett neki a fiú és szeretett volna elmenni a bálba, de házukat se szívesen hagyta volna el. Írisz sietett a molnárhoz, hogy elmondja a történeteket egy kicsit elferdítve az igazságot.

- Most járt itt egy szélhámos fiú, Flórát akarta kicsalni a városból és persze Flóra egyből beleegyezett volna. – futott oda hozzá lihegve Írisz.

- Hol van az a szélhámos? – kérdezte felháborodottan a molnár, és már futni kezdett Flóra felé.

- Nyugodj meg, már elzavartam! Flórának pedig megtiltottam, hogy még egyszer találkozzon vele.

Az apa szobafogsággal büntette lányát. Flóra zokogva esett az ágyra és elaludt. Írisz érkezettnek látta az időt arra, hogy megszerezhesse végre a nyakéket, ezért elhatározta, hogy ma éjszaka kilopja a lány nyakából, és ezzel újra visszakaphatja gonosz énjét. Félix felül Maximuszra, végigvágta az erdőn és ígéretét betartva visszamegy a lányhoz. Amikor a házukhoz ér leszáll a lóról, és a hátsó ablakukhoz oson, ahol a lány szobája található.

Bekopog az ablakon reménykedve, hogy Flóra nyitja ki. Szerencséjére a lány nyitott ablakot.

- Örülök, hogy újra láthatlak! – örvendezett Flóra.

- Én is, de most nincs időnk beszélgetni. Siess, mássz ki gyorsan és menjünk, mielőtt valaki meglát minket! – siettetta a lányt.

Amikor Flórának már sikerült kimászni az ablakon, hirtelen Írisz ugrott a szerelmesek elé.

- Hová, hová ilyen sietősen? – kérdezte gúnyosan Írisz.

- Gyere Flóra, fussunk! – kiáltott fel Félix és már hívta is a lovát, hogy elvágathassanak.

- Nem menekülhettek előlem!

Írisz egy vékony bőrszíjjal derekára csatolt erszényből váratlanul előrántott egy kis szelencét, amelyben igrictüske fű volt. Ebből kezébe vett egy marékkal, és Félix szemébe fújta, amitől elvesztette látását. Írisz új tervet eszelt ki a nyakék megszerzésére, mivel Félix megghiúsította előző tervét. Megfogta a fiú karját és újabb varázsfű port szórt a levegőbe, amitől eltűntek. Flóra kétségbeesett és énekelni kezdett, hogy megnyugodjon. A medál kövei újra világítani kezdtek, a nyaklánc a magasba emelkedett. A lány felnézett az égboltra, némelyik csillag fényesebben ragyogott, mint a többi, ezzel jelezve az utat. Flóra érezte, hogy ez egy jel, amely megmutatja, merre menjen. El is indult Maximusz hátán a csillagok irányába, amely Felhőliget városába, az erdőségbe vezetett. Az erdőség közepén a tisztáshoz. Itt rejtőzködött Írisz Félixszel együtt.

- Félix, jól vagy? Engedd el te boszorkány! – parancsolt rá Íriszre.

- Add ide a nyakéket és akkor elengedem a te hercegedet!

- Flóra, ne tedd! –kiáltott fel Félix. – Csak a gonoszság vezérli ezt a nőt, és ha oda adod neki, minden jónak és szépnek vége lesz! Az úton ide elmesélte gonosz terveit.

- Csend legyen herceg! – szólt közbe Írisz – add a medált vagy a fiú meghal!

- Ha a medál kell csak tessék, megkapod, csak őt ne bánts!d!

Odadobta a nyakéket Írisznek és Félixhez futott.

- Minden rendben? – kérdezte kedvesétől Flóra.

- Nem látom szépségedet. – közölte könnybe lábadt szemekkel.

Írisz végre megkaparinthatta a medált. Felvette a földről és nyakába akarta helyezni, de az fényesen világitani kezdett. Az ég megnyílt és nagy köd lepte el az erdőt. A ködből egy női alak lépett ki.

- Nem, ez nem lehet! Te meghaltál! – sikította Írisz.

Ekkor odalépett hozzá, kivette kezéből a nyakéket és átnyújtotta Flórának.

- Azt hiszem, ez téged illet. – szólalt meg a női alak kellemes lágy hangon.

Ekkor ismerte fel Flóra édesanyját. Sírva borultak egymás nyakába.

- Az igaz szereteted megtörte a varázst, én pedig újra itt lehetek veled. – mondta Flóra édesanyja, rég látott lányának.

- Nézd, megvakult, mit tegyünk? – kérdezte aggódva édesanyjától.

- Gyere Félix! Ha a csevice vízével mosod ki szemedből az igrictüske port, akkor megszűnik az átok és újra visszanyered látásodat. – hívta közelebb magához.

Flóra kimosta szeméből a port és Félix újra láthatta őt. Ekkorra a palota őrei is odaértek, hogy megnézzék az égi jelenséget. A herceg a menekülni próbáló Íriszre mutatott, de az őrk elkapták és láncra verték.

- Vigyétek a tömlöcbe! – parancsolt rá az őrkre.

Ezután Félix a palotába kísérte a lányt és édesanyját. Bemutatta Flórát szüleinek, akik elfogadták fiuk döntését, hisz a lány bájával és kedvességével egyből szívükbe lopta magát. A király verzál betűkkel adta ki egy tekercsben a malícia Írisz méltó büntetését. A szerelmes párnak pedig a bál előtt egy esküvőt rendezett, amelyre Flóra édesapját is elhívták. Ekkor mondhatta csak el a lány apjának, hogy mi is az igazság. Az apa bocsánatot kért, hogy megbüntette Flórát és, hogy Írisznek jobban hitt, mint saját lányának. Újra együtt lehetett a boldog család, a szerelmesek összeházasodtak. Az esküvő után átvették a trónt és visszatértek a násznéppel együtt a csevicevel töltött patakhöz. Flórának egy kérése volt, hogy Íriszt ne sújtsa halál. Őt is magukkal vitték a patakhöz. Flóra a csevicébe mártott nyakláncot Írisz nyakába helyezte, amitől minden gonosz szándéka kiszállt a testéből, és újra visszakapta gyermekkori jószágát. Ekkor minden helyre jött a lány életében. Mindenki tudott az igrictüske létezéséről, a fák egész éven át gyümölcsöt teremtek, a folyókat nem verte föl a hullám, a magas sziklákról is olyan nesztelenül zuhant le a víz, mint pihe, ettől kezdve tudták, hogy

minden megtörténhet az emberekkel. Legyen az akár rossz is, de mindig van kiút a jó irányába.

Csapat neve: Presents

Lamenelle

Hideg.

Az első, amit megéreztem, mikor már tudtam, hogy baj van.

Jeges szél borzolta végig a sejtjeimet.

Tudtam, éreztem a rosszindulatot. A levegő dohszagát. Az elmúlás szagát.

A mi világunkban az ezüsthény volt az egyetlen világosság.
Fényszélnek hívtuk. Mert makacs volt, néha napokra eltűnt,
néha feltámadt, akár a földön a szél.

Szerettem figyelni a hirtelen előtűnő fényszél borzolta porszemeket a sűrű levegőben. Lassú, melankolikus táncot lejtettek, lágyan, akár a porhó-füst.

Ha felbukkant a fényszél, imádkoztunk. Életre kaptunk. Éreztük a melegét a zsigereinkben.

Angyaltölgy és én. Egyek voltunk, ereink összefutottak az ő kérge és az én bőröm alatt. A földiek a szimbiózisnak hívták az ilyen kontaktust.

Mi kapcsolatnak. Életnek.

Összefonódtunk, abban a szépséges szimmetriában, akár a vitézkötés a katonák kabátján.

Együtt lélegeztünk, összefolytak gondolataink, együtt sikáltuk tisztára a levegő kristályleheleteit.

Hosszú évekig éltünk ebben a harmóniában. Levegőt tisztítottunk az ikeruniverzumunk ikerföldje számára.

De nem mindenki volt ám ilyen tündérlelkű, a mi világunk sem volt olyan tökéletes. Nálunk is voltak hitvány becstelen lények. Olyanok voltak, mint a csevice, savanyúak és szeszélyesek. Igazi paraziták, de mint mindenki a túlélésért küzdöttek, csak kicsit máshogy, agresszívabban.

Malícia is ilyen volt. Egy hatalmas, gonosz ködfátyol.

Minket is megtalált és hozzánk közeledett... Nem tudtam elmenekülni hisz' egyek voltunk, az egyetlen gondviselőmmel, aki (mivel nemtelen) anyám és apám volt egyben. De csak voltunk, mielőtt Malícia, más néven Ördögköd, akitől mindenki óva intett, hogyha valakihez hozzá ér megbetegíti, megérintett volna minket.

És tényleg borzalmat tett velünk. Elválasztott minket. Azt hittem, vége van a harmóniának, a kapcsolatnak, az életnek. De

nem történt semmi, nem állt meg az idő, nem volt itt a világvége. Az élet ment tovább, én meg csak álltam a világ közepén tanácstalanul. Szerencsére Angyaltölgy segített és azt javasolta, hogy ez nem lehet véletlen, és hogy nem maradhatok, mert ilyen csak egyszer adódik az életben. Én kétségbeesetten próbáltam elmagyarázni neki, hogy akkor mi lesz vele, és hogy valószínűleg túl sem élem ezt az utazást. De ő csak elmosolyodott és azt válaszolta: „Csak zuhanáskor tudod meg, hogy képes vagy-e repülni. Miattam meg ne aggódj! Ne feledd, én hiszek benned, végtelen vagy!” Ennek ellenére én úgy döntöttem mellette maradok.

Hibát követtem el.

Máig sem tudom jó döntés volt-e... Mindenesetre Malícia visszajött és nem ismert kegyelmet. Talán meg tudtam volna védeni Angyaltölgyet, ha tudtam volna hogyan... Angyaltölgy beteg lett, ha valamire hát erre nem voltam felkészülve.

- Idegrög: kissejtes alattomos gyilkosok - állapította meg elhaló lombsuhogása.

Napról-napra gyengébb lett, nem bírtam végignézni a szenvedését. Mikor már igrictüskék jelentek meg málladozó kérgén, megkérdeztem mi gyógyíthatja meg. Erre olyan csüggedtség, gondterheltség suhant át az arcán, hogy először megijedtem. De aztán azt felelte: „Kérlek, bízz bennem és indulj kelet felé! Majd megtudod, miért küldelek arra. És ne feledd, Istennek jó oka volt rá, hogy határt szabott az életünknek ikerföldön.”

- És mi volt ez az ok? - kérdeztem.

- Hogy értékesé tegye, hogy megtisztítsa.

Nem tudtam, hogy akkor mire célzott és reméltem nem arra, amire én gondoltam... Természetesen, bíztam benne..

Rám települt a feledés.

Épp egy óriási dombról gurultam le (bár nem ez volt a szándékom), mikor reszelő kuncogást hallottam egy felhő mögül. Meglepődve néztem a felleg mögé és egy ismeretlen lényt pillantottam meg.

- Én sem gurulhattam volna le elegánsabban!- szólalt meg a még mindig gurgulázó teremtmény vékony, érdes smirdli hangján.

- Köszönöm. Én is örvendek. Lamenelle vagyok. Megtudhatnám a tisztelt nevét? - próbáltam meg illemtudóan köszönni.

- Mina vagyok, egy sarkifénysugár. Ne viselkedj ilyen gálánsan, mert nekem nem nagyon megy...- válaszolt most már somolyogva.

- Egyébként hová mész? És ha már itt tartunk, mehetek veled? Unatkozom, mert pillanatnyilag nincs semmi dolgom. Csak később kell a Földre utaznunk a többi sarkifénysugárral, hogy teljesítsük feladatunkat és a dimenziók közti kaput megnyitva, az eltévedt lelkeket (ami nem csak emberé lehet) elvezessük oda, ahol megválasztják a további útjukat...- fecsegett tovább fáradhatatlanul Mina, válaszomat meg se várva.

Szokatlan (talán túl sokat csevegő) útitársam éppen az univerzum leghosszabb mondatának háromnegyedénél tartott,

mikor az omladozó híd, amin eddig egyensúlyoztam, hangos robajjal leszakadt. Pár percig zuhantam a semmibe (Mina egy rémült, rövid sikkantásra hagyta csak abba monológját), míg végül egy lagúnában kötöttem ki csurom vizesen. Aztán hirtelen felpattantam, mert sikoltást hallottam és ijedten körülnéztem. A kiáltás a vízből jött és egy apró teremtmény emelkedett ki onnan.

- Ha lehet több tiszteletet, magasabb a státuszom! Nem bánhatnak így Stillával, a lagúnavízcseppek hercegnőjével - kényeskedte.

- Elnézést, igazán sajnálom! Én Lamelle vagyok, ő itt pedig a barátom, Mina - aki most kivételesen hallgatott.

- Már meg is van bocsátva! Örülök a találkozásnak!- elszóltam magam, Mina már folytatta is beszámolóját, ami most nem hozzám szólt.

Már hárman kullogtunk. Egy kopár területre értünk, ahol a talaj tele volt repedésekkel, ezért ugrálásra kényszerültünk. Épp egy nagyobb rés felett szökkentem át, mikor egy légáramlat jókora erővel arrébb lökött, hogy most már majdnem én visítottam fel.

- Bocsika!- mondta egy kisfiús hang. Letekintve vettem észre, azt, aki kiadta. A hangforrása egy érdekes alak volt.

- Ó, helló te ki vagy?- kérdezte.

- Te ki vagy?- kérdeztem vissza.

- Én Ventus vagyok, az egyik tornádófuvallet.

És persze ő is csatlakozott hozzánk véget nem érő túránkban.

És most éreztem. Mintha elfelejtettem volna valamit vagy sokkal inkább mintha elhagytam volna valamit. Tudtam mi történt, belém áramlott. Mert ez a hideg, tudtam, ez a szag csakis egy valami lehet.

Újra emlékeztem. Az emlékezés fáj.

De nem sírtam, inkább valami megnyugvásfélét éreztem.

Nem akartam visszafordulni. Minek is tettem volna? Hogy saját szememmel bizonyosodjak meg arról, amit már amúgy is tudtam?

Inkább elhatároztam, hogy kiélvezem a szabadságot és folytatom a végtelenül hosszú kirándulásomat. Hiszen akár aggódsz, akár nem, ez a dolgokon nem változtat. Fáj az igazság, az életünk erőn felüli küzdelem. Egy óvatlan pillanat és Malícia megérint, és akkor az ezüstoffény kialszik.

Rettegtem attól, ami várt rám. A lelkem egyik fele haldoklott, az a részem, amely Angyaltölgyben él.

Nem vándorolhattam tovább, s nem értettem miért akadtam össze kényszer vándorlásom során a fura lények triászával. Egyik lépés után következett a másik és én csak az azt követőknél értettem meg. Angyaltölgy elüldözött magától, hogy ne láthassam, Malícia miként szívja ki belőle az életet. Hetek, hónapok múlva térhettem csak vissza test-szülőhelyemre és már távolról láttam az áldott fa vagyis a fél lelkem sírjának helyén az ég felé nyújtózó zsenge palántát. Közelebb érve egy kis cetlit is megpillantottam. Rajta ez állt verzállal írva:

„Nem lehet összekötni a pontokat a jövőt fürkészve, az összefüggések csak utólag visszanézve látszanak.”

És akkor megértettem, hogy nem volt semmiféle gyógyír, Angyaltölgy csak rá akart venni arra, hogy éljek. Minél inkább eltávolodtam tőle, annál nagyobb esélyem maradt a túlélésre. Ez még nem volt minden, az írás alatt egy ikon volt, a mi

jelképünk. Egy lány összefonódva a fával. Békés, kellemes érzéssel a szívemben néztem fel az égre. „Együtt az ég a földig ér! Létünk együtt inverze egymásnak.” Csengtek fülembé szavai a zizegő lombok nyelvén. Angyaltölgy nekem adta az oxigént, én neki adtam a szén-dioxidot.

S még őriztem a legnagyobb titkot, mely égi sugallatként ébredt bennem.

Az ég felfénylett izzó vörösen, a horizontnál mély lilába mélyült. A triász egyesült ereje üreget szőtt az ikeruniverzumok között, átjárót döfve a két világ között. Beszöktem az örvénylő fekete csövön, mely lökött, szívott és apró részeimre szedett. Utoljára visszanéztem régi életem színterére, ha maradok, mindenkire pusztulás vár. Lelkem megrepedt a búcsú kínjától, fülembé véstem a madarak trilláját, az égbolt kékjét, a földek zöldsárgáját és a pitypangok lejtését.

Malícia pusztító ereje világokon át nyúlik.

A triász minden tagja észrevett, s minthogy feltartottak volna, azt sziszegték, hogy menjek, kezembe cseppentettek egy-egy szikrát a mágiájukból.

Az ikeruniverzumban minden sárga ragyogással toldódott ki, mintha sárga üveglap mögé bújt volna a táj. Az aranyfény miatt ikerpárjuktól kétszer nagyobbnak tűntek, ezért történhetett meg velem, hogy Angyaltölgy régi arcát keresve nem találhattam rá, mert pompája megduplázódott. S mintha gyökere és lombkoronája helyet cserélt. Még születőben volt, átlátszón lüktetett, s rövid létre készült, hisz nem tudta, hogy a másik fele önként pusztult ki a másik világból, hogy kövesse.

Megérintettem, légnemű kérgébe dörzsöltem a mágikus szikrákat. Először nem történt semmi. Egyszerűen a semmi szétnyúlt az univerzumokon, mint valami tisztító oldat, azután a teremtés magjáig hatoló robbanás rázta meg a Mindenséget. Malícia ördögi ködje elszublimált a világainkból. A két világot zöld burok vontá be, a szeretet energiája.

Zsibongott születésem valódi órája, elérkezett valódi feladatom ideje, amiért önként vállaltam az örvényen való átkelést. Azért érkeztem, hogy begyűjtsem Malícia után maradt kátrányt, a rossz erőket, hogy átadjam Angyaltölgynek, aki rosszat jóvá, a negatívát pozitívvá változtatja, ahogy használt levegőből éltetőt készít. Mert: „Együtt a föld az égig ér! Létünk együtt inverze egymásnak.” Angyaltölgy és én az egyensúly megtartásáért teremtődtünk.

A mi világunkban a sárga aranyfény volt az egyetlen világosság. Fényszélnek hívtuk. Mert szelíd volt, néha napokra eltűnt, néha feltámadt, akár az ikerföldön az ezüstszel.

Szerettem figyelni a hirtelen előtűnő fényszél borzolta aranyló porszemeket a sűrű levegőben. Lassú, melankolikus táncot lejtettek, lágyan, akár az aranyfüst.

Ha felbukkant a sárga fényszél, imádkoztunk. Életre kaptunk. Éreztük a melegét a zsigereinkben.

Angyaltölgy és én. Egyek voltunk, ereink összefutottak az ő kérge és az én bőröm alatt. Az ikerföldiek a szimbiózisnak hívták az ilyen kontaktust.

Mi kapcsolatnak.

Életnek.

Csapat neve: „Bátor”- lányok

Végtelen idők

Sarah vagyok Ausztrália egyik kis városából érkeztem. A Harvard Egyetemen tanulok, diploma előtt állok. Szüleim nagyon sokat dolgoznak, hogy támogatni tudjanak engem és öt testvéremet, tanulmányainkban. Szerencsére egy ösztöndíj segítségével sikerült bejutnom az egyetemre, ami egyáltalán nem volt könnyű. Nehéz anyagi helyzetünkre való tekintettel igyekszem saját magamat ellátni, hogy a szüleimnek minél kevesebbet keljen segíteniük. Az egyetemtől mesze, egy kis lakást bérek barátnőmmel együtt. Egy kis étteremben, konyhai segítő és felszolgálóként dolgozom. A napjaim unalmasak, egyhangúak semmi érdekes izgalmas, dolog nem történik. Reggel ötkor kelek, hattól nyolcig dolgozom az étterem konyháján, előkészületekben segídek, majd rohanok, az egyetemre nyolctól délig az egyetemen vagyok, egytől kilencig az étteremben felszolgáló. Igyekszem minél több pluszmunkát elvállalni. Ám néha ez megnehezíti az egyetemi életemet. Sajnos mivel a napjaim zsúfoltak, és minden filére szükségem van a tanulmányaim folytatására, ezért nem tudok rendszeresen hazalátogatni a családomhoz. Bár ritkán látogatok haza, de folyamatosan

tartjuk a kapcsolatot. Nagyon sokat köszönhetek Emilinek, a barátnőmnek, hiszen testvérként tekintünk, egymásra jobban rosszban kiállunk egymás mellett. Emilivel az étteremben ismerkedtem meg ő segített abban is, hogy itt munkát kapjak. Az idő múlásával a barátságunk, szorosabbra fonódott és úgy döntöttünk összeköltöztünk. Ez nagyban segítette anyagi helyzetemet, hiszen kiadásaim feleződtek. Az egyik legjobb dolog volt az életemben az Emilivel való találkozásom, mert távol a családomtól nagyon magányosnak éreztem magamat, és Emili lett a családom. Jó érzés volt, hogy van, akire számíthatók. Mindent megbeszéltünk számíhattunk egymás segítségére bármivel kapcsolatosan.

Gondoltam ismét kezdődik egy unalmas hét. A reggeli munka után az egyetemre mentem ahol megláttam az új fiút, aki magas fekete hajú, kék szemű, sportos testalkatú, akibe nem tudom, hogy miért, de az első pillantásra beleszerettem. Majd kiderült, hogy évfolyamtársak leszünk. Jason bemutatkozásában elmondta magáról, hogy jó módú családból származik, szüleivel viszont rossz a kapcsolata, mert a szülők mindig irányítani szeretnék. Az édesapja egy magas státuszú ügyvéd, akinek a külső megjelenésére is oda kell figyelnie, vitézkötéses öltönyökben kell járnia. Jasonnak egészen más elképzelése van a jövőjéről, ezért folyamatos konfliktusban áll az édesapjával. Az édesanyja, mint egyedüli gyermekét mindenben támogatja fia elképzeléseit. Szürke hétköznapjaim hirtelen megváltoztak, alig vártam minden nap, hogy láthassam Jasont, bár ő észre sem vett. Számára én ugyan olyan lány voltam, mint a többi. Emily a barátnőm folyamatosan ösztönzött, hogy próbáljak Jason közelébe kerülni, hívjam fel magamra a figyelmét. De amikor Jasont megláttam földbe gyökerezett a lábam, meg se tudtam szólalni. Az egyik professzor páros kutatásokat tervezett, és kiderült, hogy az én párom Jason lesz. Nagyon örültem annak, hogy ő lett a párom, de féltem is, hogy el fogom szúrni a szerintem nem létező esélyeimet is, mivel Jasonnak más lány tetszet. A beosztás után Jason oda jött hozzám, hogy megkérdezze, mikor lenne időm a kutatással kapcsolatos feladatokat megbeszélni. Amikor megszólított és belenéztem tengerkék szemébe, én szóhoz se tudtam jutni. Hebegtem-habogtam, hozzá se tudtam szólni, de végül szerda délután háromban egyeztünk meg. Ettől a naptól kezdve minden szerda délutánt együtt töltöttünk. Bár nem volt felhőtlen a kapcsolatunk, mert minden apróságon összevesztünk. Nem tudtam koncentrálni a kutatásra, mert egyfolytában az járt az eszembe, hogy Jasonnak Emma a barátnője. Bár mindenki tudta, hogy Emma csak kihasználja Jasont, csak ő nem akarta elhinni. Egyszóval nagyon féltékeny voltam, nem tudtam a munkámra sem koncentrálni. Folyamatos konfliktusokba keveredtem mindenkiel. Barátnőm Emmili folyamatosan biztatott arra, hogy legyek őszinte Jasonnal, és mondjam el az érzéseimet. Bár sokszor elterveztem, hogy őszintén

beszélék az érzelmeimről, de sosem jött össze. A sok konfliktus ellenére a kutatás sikeresen lezárult. Visszatértek az unalmas, szürke hétköznapiak, rá döbbsentem arra, hogy hiányoznak az életemből a rendszeres, találkozások, időtöltések, amit együtt töltöttünk. Miután lelkileg is összeomlottam nyugalomra volt szükségem, ezért a karácsonyi ünnepekre haza utaztam és igyekeztem minden kapcsolatot felfüggeszteni hátra hagyni az elmúlt hónapokat, és próbáltam csak a családomra koncentrálni. Bár nagyon örültem, hogy családommal tölthettem az ünnepeket, de nem sikerült megfedekeztem Jasonról. Rájöttem arra, hogy nem menekülhetek el a problémáim elől, és igaza volt a barátnőmnek, hogy el kell mondanom az őszinte érzéseimet Jasonnak. Ezért elhatároztam miután visszautazok az Egyesült Államokba megkeresem Jasont, és őszintén beszélek érzéseimről. Nehéz volt elbúcsúzni a családomtól, de rá jöttem itt nem vagyok boldog, hamarosan visszautaztam az Egyesült Államokba. Emily izgatottan várta, hogy mikor érkezem haza, mert Jason minden nap keresett. Elmondtam a barátnőmnek, hogy rájöttem arra, hogy ha boldog akarok lenni, el kell mondanom az érzéseimet Jasonnak. Mivel Jason folyamatos kereset ezért erőt vettem magamon és felhívtam, hogy találkozunk. A fiú kérte, hogy minél hamarabb, ha lehetséges. Ezért megbeszéltük, még aznap este találkozunk az étteremben. Nagyon izgatott lettem hisz nem tudtam, hogy mi lehet ilyen fontos a számára. Elhatároztam, hogy most fogom bevallani az érzéseimet. Izgatottan vártam ez estét egyszer csak megpillantottam Jasont az asztalnál, aki már várt rám, és öleléssel fogadott. Nagyon meglepődtem Jason viselkedésén. Elmesélte távollétem alatt történeteket: „rájött arra, hogy Emma csak kihasználta, érezte azt, hogy hiányzik valami az életéből, és rá jött arra is, hogy a velem töltött idő a folyamatos viták hevében ő belém szeretett, és nem tud nélkülem élni,„. A vallomás hatására szóhoz se tudtam jutni. Jason letérdelt elé, egy gyűrűvel a kezében és kérte legyenek a felesége. Szóhoz se tudtam jutni, annyira meghatódtam a történetek hallatán. Ekkor a háttérben a kedvenc dalom csendült fel, Emily közreműködésével, és rózsaszín porhó füst vett minket körül, ezzel is még romantikusabbá tette a pillantott. Az étteremben néma csönd uralkodott és mindenki várta az én válaszomat. Mivel nagyon régóta ez volt az álomom, természetesen igent mondtam, és rögtön elkezdtek szervezni az esküvőnket. Közös jövőnk tervezgetése hamar akadályokba ütközött, hiszen Jason édesapja, aki magas státuszt töltött be nem támogatta a kettőnk kapcsolatát. Folyamatos „malícia” megjegyzéseket tett rám, és mindent elkövetett azért, hogy összevegyessék Jasonnal. Úgy gondoltuk, hogy szerelmünk határtalan, és minden akadályt leküzd, ezért Jason apjának támogatása nélkül is megesküszünk. Barátnőm Emily segítségével elkészültek az esküvői meghívok amiket”az Igrictüske verzál” adott ki. Még aznap postára adtuk, így a lehető leghamarabb megtartottuk az esküvőnket. Mivel Jason apja megtagadta az

anyagi támogatást, az esküvői költségeket a szüleim, illetve barátaink segítségével valamint Jason édesanyja támogatásával valósult meg. Az esküvői ceremónia után az étteremben ahol dolgozom meghitt hagyományos vacsorával fogadtuk a vendégeinket: tyúkhúsleves, töltött káposzta, torta, üdítők, és a felejthetetlen csevicei víz. Sikeresen elvégeztük az egyetemet. Kiderült hamarosan a gólya is ellátogat hozzánk. Jasonnak sikerült egy jól fizető kórháznál elhelyezkednie. Sajnos én az állapotomra való tekintettel nem állhattam munkába. Miután közöltük a szüleinkkel, hogy unokájuk lesz, Jason édesapja is úgy döntött elfogadja a fia döntését, hiszen látja, hogy boldogok, ezért a jövőben maximálisan támogatja a fiatalok elképzeléseit. Unokája érkezésének örömeinek egy családi házzal ajándékozott meg minket. Ettől a pillanattól kezdve kapcsolatunk felhőtlen és boldog volt. Megszülettek gyermekeink Zoe és Jack. Jason sikeres orvos lett a szülőkkel való kapcsolatunk nagyon jól alakult, anyagi helyzetünk rendeződött. Soha nem kellett nélkülöznünk. Emilyvel a kapcsolatunk továbbra is napi szintén fennmaradt, hiszen ő lett gyermekeim keresztanyja, és a közelben saját éttermet nyitott, így neki is sikerült megvalósítani az álmait. Úgy gondoltuk semmi baj nem történhet velünk, míg egy reggel váratlan telefonhívás érkezett, hogy édesapám elhunyt. Fel sem tudtam dolgozni édesapám hirtelen halálát, rövid idő alatt tragédia tragédiát követett, és édesanyámat is elveszítettem. Ismét rádöbbsentem arra, hogy mennyire fontos az életben Jason és a családom, hiszen ha ők nem lettek volna, nem tudom, hogy vészelem át ezt az időszakot. Teltek múltak az évek, a gyermekeim felnőtté váltak, elékeztek a Jasonnal való fiatal éveinkre. Mivel a gyerekek kirepültek így maximálisan egymásra és a munkánkra fókuszáltunk szakmai sikereket értünk el. A harmonikus mindennapokat egy újabb sokkoló tragédia árnyékolta be. Jason szüleit repülőbaleset érte, a tengerbe zuhantak. Testüket a mai napig sem találták meg. Családunk életébe újabb nehéz időszak következett be. még jobban megnehezített a helyzetünket hogy a szülőket nem találták meg, és folyamatosan reménykedtünk abban, hogy viszont látjuk őket. Hosszadalmas keresés eredményeként a vízi mentők rábukkantak Jason édesapjának a holttestére. Ekkor tájékoztattak bennünket arra, hogy ilyen hosszú idő után Sajnos már nincs esély, hogy túlélőt találjanak. Bár nehezen, de el kellett fogadnunk azt a tényt, hogy Jason szüleit is elveszítettük. Bár a vigaszt talán abba kerestük, hogy nem kellett egy egymás nélkül élniük. Egy felejthetetlen nyaralásból tértek hazafelé ahol a fiatalságukat elevenítették fel ahol nagyon boldogok voltak. A sok munka és a megrázkódtatás hatására úgy döntöttünk pihenésre és lelki békére van szükségük. ezért Jason és én hazautaztunk szülővárosunkba. Érthetetlenül okok miatt egyre többet lettem rosszul. amit a kimerültség és a tragédiák következményének tulajdonítottuk. Rosszullétem egyre többször fordult elő. Jason állapotom romlása egyre jobban aggasztotta és kértre, hogy minél

hamarabb utazzunk vissza az Államokba, hogy egy tüzetes kivizsgáláson vegyek részt. Bár én úgy gondoltam az eltelt időszakból kifolyólag vagyok rosszul, de hogy Jasont megnyugtassam beleegyeztem a vizsgálatokba. Elkezdődtek a vizsgálatok hirtelen romlott az állapotom számomra idegenné vált a környezetem, a körülöttem lévő emberek idegenek lettek. A röntgenfelvételek sorozata alatt egy ikon képen idegrögöket fedeztek fel a férjem. Ez az oka az állapotom romlásának és az emlékezett kiesésemnek. Gyógyulásom érdekében orvos kollégák is segítettek különböző terápiákat és gyógymódokat ajánlottak. Mindezek ellenére az állapotom nem javult. A kontrol vizsgálatok kimutatták, hogy az idegrög igen gyorsan terjed, ennek köszönhetően az emlékezetemet egyre gyakrabban és többször elveszítem. Jason ekkora már nagyon elkeseredett, hiszen orvos létére tisztában van azzal, hogy gyógyíthatatlan betegség áldozatává estem. Elhatározta, hogy amikor tiszta tudati állapotomban leszek, közli velem, hogy gyógyíthatatlan beteg vagyok. Az orvos tudománnyal ellentétben ő nem adja fel, és történeteket fog mesélni az életünkről az emlékezés érdekében. Egyre kevesebbszer tér vissza az emlékezetem és egyre kevesebb ideig. Mikor nem emlékszem körülöttem mindenki ismeretlen, üresnek egyhangúnak érzem az életemet. Egyetlen egy férfiben találok meg a nyugalmat (Jason) aki rendszeresen történeteket mesél nekem egy fiatal párról. Számomra érthetetlen mért teszi ezt, de a közelsége megnyugtat és boldoggá tesz. Minden nap alig várom, hogy megpillantsam tengerkék szemét. Állapotom rohamos romlásnak indult. Ekkor a családom úgy döntött, hogy egy közeli szanatóriumban helyeznek el állapotom kiszámíthatatlansága miatt. Jason nem akart magamra hagyni így ő is beköltözött velem a szanatóriumba, bár ezt gyermekeink nagyon ellenezték. Ő azt mondta mindig szerelmünk törhetetlen, és minden akadályon átsegít. Gyermekein éltek az életüket szépen lassan családot is alapítottak, mindez a szemem láttára történt még is olyan idegen volt számomra minden, hiszen egyre kevesebb mindenre emlékeztem, és egyre kevesebb ideig tértem vissza a valóságba. Számomra egy biztos pont volt a férjem, és a tudatomon kívüli állapotokban Jason, akivel nagyon szimpatizáltam, de magam sem értettem miért. Velem volt mikor visszatértem, mint a szerelmem, és velem volt mikor más világban jártam. Szerelmünk nagyon őszinte volt, ezért egy tiszta tudati pillanatomban, értesültem betegségem súlyosságáról, és arról hogy életem nagy szerelme a végsőkéig kitart mellettem, próbál rábírní az emlékezésre az életünk elmesélésével. Mindent megbeszéltünk, azt is hogy mikor mennyi ideig tudtam emlékezni, és azt is hogy milyen vagyok amikor nem emlékszem. Számomra is borzasztó volt hallani azt amit a férjem mesél, hogy vannak olyan pillanataim amikor dühöngök pánikba esek és sajnos nyugtatók hatására tudok csak lecsillapodni. Mivel mind a ketten tudtuk, hogy itt csak a csoda segíthet, vagy az őszinte szerelem. Dührohamaim miatt csak fényképen láthattam

gyermekeim családalapítását, mely nagyon megviselt. Ők nem reménykedtek már abban, hogy bármikor is a régi leszek, hiszen az orvosok megmondták sajnos az idő múlásával ez csak rosszabbodni fog. Jason volt az egyetlen, aki reménykedet nem is abban, hogy meggyógyulok, hanem abban hogy szerelmünk erős, és talán az emlékek segítségével még sok időt tölthetünk együtt. Valami érdekes misztikusság hatatta át az egész életemet, hiszen mikor emlékezni sikerült boldog voltam férjem oldalán, bár tisztában voltam betegséggemmel, örültem a családom boldogságának, és borzasztóan fájt az, hogy nem tudok velük lenni. Azokban a pillanatokban, amikor nem tudtam emlékezni és hallgattam Jason történeteit mindig olyan érzésem volt mintha én már átéltem volna ezeket a dolgokat. Egy napon mikor felébredtem és vártam a számomra ismeretlen férfival való találkozást, valami szokatlan dolog történt. Vártam-vártam és senki nem tudta megmondani hol van, miért nem jön a számomra fontos személy. Valójában mindenki tudta csak nem tudták, hogy közölkék velem, hogy Jason infarktust kapott és életveszélyes állapotban van. Én nagyon sokáig hetekig nem leltem a helyem szinte nem is emlékeztem, csak vártam napról-napra mikor jön már is újra mesél. Nagyon hiányzott az életemből el voltam keseredve folyton felőle érdeklődtem. Míg egy reggel hosszú idő után ismét megjelent egy virágcsokorral a kezében. Földbe gyökerezett a lábán, és sírva fakadtam annyira örülte, belenéztem a gyönyörű szemébe és egyből emlékeztem, bár nem értettem hol volt eddig. Emlékezetem talán most az egyszer volt hosszabb ideig velem amikor is elmesélte ő is beteg, infarktusa volt. Én meg elmeséltem, hogy mennyire vártam minden nap. Valóban úgy éreztük szerelmünk mindent legyőz. Gyermekünk rendszeresen látogattak minket, bár többször kérték apjukat térjen haza hozzájuk, hisz nagy szükség lenne rá. De ő a végsőkig kitartott mellettem, nem hagyott egyedül. Bizott abban, hogy az emlékek segítenek nekem is és neki is. Hála istenek gyermekeinknek nem voltak anyagi problémáik, lassan unokáink is születtek, amiről tiszta tudati állapotomban mindig nagyon sokat beszélgettünk, sajnos nagyon ritka volt az a pillanat, amikor látogatásuk alkalmával ott voltam, legtöbbször ismeretlenek voltak a számomra. Gyermekem ezt nagyon nehezen viselték. Barátnómmal megszakadt a kapcsolat, ő családot alapított, néha beszélt Jasonnel telefonon érdeklődött állapotom felől. Jason elmesélte egy tavaszi reggelen hogyan kérte meg a kezem, és emlékezni kezdtem, ekkor elhatároztuk kerüljön, amibe kerül, visszautazunk az időben és ellátogatunk arra a helyre ahol ez történt. Egyáltalán nem volt egyszerű. Állapotomra való tekintettel sehová nem mehettem felügyelet nélkül a kórházat nem hagyhattam el, és nem is járult ahhoz senki, hogy egy (bolondot) éttermébe beengedjen, hiszen állapota kiszámíthatatlan. De az szerelmem nem adta fel. A kórház egy külön kis termében berendeztetett számunkra egy szobát, ami ugyan úgy

nézett ki, mint amikor megkérte a kezem, rózsaszín porhó-füst, lágy zene stb. Egy gyönyörű szép reggelen, amikor is a házassági évfordulónk volt Jason közölte velem, hogy most mesél egy történetet, de közben kirándulunk is egy kicsit. Természetesen érdekelt a dolog, kíváncsiság töltötte el a szívemet, úgy éreztem magam, mint egy kamasz, rájöttem, hogy idegenként beleszerettem a férjembe. Nagyon romantikus nap volt, szívszorító a történet, és egyszer csak Jason abbahagyta a mesélést, megérkeztünk az „étterembe”. Felcsendült a kedvenc dalom, majd táncra hívott. Mikor megölelt Jason, emlékezetem abban a pillanatban visszatért. Boldogságunk tetőfokára értünk hiszen a 50-dik házassági évfordulónkat ünnepeltük az nap. Egymás karjaiban nem törődve a betegséggel csak egymásra koncentrálván, mintha semmi és senki nem lenne a világon csak mi ketten. Annyira boldogok voltunk, semmit nem szeretünk volna jobban, mint hogy ez a pillanat soha ne érjen véget. Reménykedtünk abban, ha van Isten, és látja a mi szerelmünket akkor talán, majd ha az utolsó pillanat is eljön az életünkben, akkor is együtt leszünk. Sajnos Jason állapota romlott, a szíve rendetlenkedett. Soha senki nem akart semmit sem mondani, és magam sem értettem, de mint egy nyomozó, nyomozni kezdtem vajon hol lehet. Szépen lassan összeraktam a kis információkat, és rájöttem, hogy egy emelet választ el bennünket. Nem tehettem mást kijátszva a nővéreket megkerestem Jasont. Mikor megpillantottam az ágyban feküdt és aludt. Nem tudom, hogy emlékezetem tért vissza, vagy már csak az ismeretlen férfi iránt érzett szerelmem lángolt fel, megfogtam kezét könnyeimmel küszködve köszöntöttem. Ő felébredt és rám nézett. Beszélünk sem kellett ahhoz, hogy egymás gondolatait tudjuk. A meglepődés kiült arcára, de a pillantásaiban felismertem egyetlen szerelmemet. Úgy éreztük soha-de soha többé nem hagyhatjuk el egymást. Egymás karjaiba omolva hosszas beszélgetésbe elegyedtünk. Mivel nem akartuk egymást elhagyni vállalva az, hogy nem tudjuk mi fog történni, csak reménykedni tudtunk abba, hogy a szerelmünk mindent legyőzve talán majd mindkettőnk számára egyszerre következik be a túlvilági élet. Aznap az éjszakát egy ágyban egymás karjaiban töltöttük és azt éreztük lelkünk egybeforr és megnyugszik, és nem csak a földön, de az ikeruniverzumban is tovább élünk egymás felhőtlen szeretetében. Minden vágyunk valóra vált, hiszen a beteg testet elhagyta a lélek, a nyugalom, szerelem, és béke birtokában lelkünk egybeforrva távozott a földi életből.

Történetünk nem is záródhatott volna ennél szebben, hiszen testünk megöregedett, erőnk is elfogyott, nem is az lett volna a csoda, hogy a betegségből meggyógyulunk. Számunkra ez volt az igazi beteljesülés, és életünk egyik legboldogabb pillanata. Az ikeruniverzum segítségével és valóban egy csodával hatályos módon mind ketten egyszerre hagytuk itt a

földi életet. Tudtuk, hogy gyermekeinknek nagy fájdalmat okozunk, de reménykedtünk abban, hogy majd valamikor megértik, és rájönnek arra, hogy a lehető legjobb és a legszebb dolog történt a szüleikkel. Soha nem veszítenek el minket, hiszen az emlékeikben örökké élünk, és immár fentről vigyázunk rájuk. Valójában nem sok minden változott, hiszen volt édesanyjuk testileg is és mégsem. Az hogy tudták a mi szerelmünk oly erős és őszinte volt, hogy mindenre képesek voltunk egymásért, ez csak segítette őket a gyász a fájdalom feldolgozásában. Történetem nem mindennapi, nagyon sok lemondással, fájdalommal teli, mégis úgy gondolom a lehető legszebb, legboldogabb életem volt a földön, és azon kívül is, amit minden esetben az őszinte szerelem, megbecsülés, tisztelet, és a szeretet vezérelt.

Csapat neve: TörtéÉszek

A KÉMEK ☺

Luna vagyok, egy általános iskolás lány. Most épp 7-es vagyok , na mindegy, a szüleim kémeek, de könyvelőnek adják ki magukat. Most épp egy bevetésen vagyunk a repülő- téren várjuk a besúgó, aki hozza a chipet. Á meg is van.

- *Meg van, a besúgó-* mondom én.

- Ok várj, még ne szereld le! –persze persze még ne.

- *Rendben..-* kis durci.

Párperc múlva...

– Most!! –túl késő bátyus.

- *Rég elintéztem...*

– Jó. –mire megszólalt elvettem a chipet-

- Na, végeztünk, elvetted a chipet?

- *Aha!!*

- Oké.

Haza is mentünk..

Anya kérdezi tőlünk:

- Hogy ment?

- Luna hamar beütött nekik, mint vártam..- meg vakarja a nyakát.

- *Na!! Elintéztem és kész siker!*

Ezután irány a szobámba. Persze tanultam, azaz szokásosan elkértem a házit, de egyszer csak bedobtak egy porhó-füst bombát. Egyáltalán nem láttam semmit csak annyit mondtam:

-*KEVIN!!!! Most véged!!-* Gyorsan megkerestem az ajtót és berontottam Kevin szobájába, persze úgy tett mintha nem történt volna semmi. Aztán ütöttem, ahogy csak tudtam. Anya bejött és elég feldúltan nézett ki:

- Luna mi történt a szobáddal!? – körbe fonta a kezét - *Kevin volt!!-* mutattam Kevinre, Kevinnek annyi mentsége volt - *Vicc volt!-* persze anya nem dőlt be ennek a dumának, ezért kitakarította a szobámat vele. Anya épp elment dolgozni közben takarította a szobám. Én csak nevettem rajta és mért kellett takarítani a bomba után, mert porhó-füst bomba port tartalmaz

és elég sokat tartalmazott. Másnap a suliban Jena odajött mesélni nekem egy-két dologról, amíg nem voltam. Olyanokat mondott, hogy új osztálytársunk van, két fiú. Engem persze nem nagyon érdekelt.

És amikor beléptem az osztályterembe akkor felismertem őket. Mind a ketten kémek voltak és ezt onnan tudom, mert egyszer láttam őket a kémközpontban oda pedig csak kémek vagy pizzások mehetnek be. Ez egy érdekes nap lesz. Leültem a helyemre, az utolsó előtti padba és odajött az a két személy. Na, ebből mi lesz! És súgták

- Szia –mind a ketten egyszerre mondták.

– *Sziasztok.* – félelmetesek egy kicsit.

– Na, most figyelj ide alaposan!-A magas szőkés barnás szemű srác szólalt meg.

- *Rendben.*

–Nem nagyon értem, hogy miért figyeljek rá?!

–Te biztos egy kém vagy a másik oldalról. Le kell tartóztatnunk!

- Mi van? Velük vagyok! Ezek ostobák!

– *Veletek vagyok basszus!*- megmutatom, amivel be kell lépni a központba.

–Oh, akkor bocs! –mondja a másik fiú.

- *Jó, akkor mennék is* – remélem, elengednek, ha nem, betöröm az orrukat az biztos!

– Jó, de biztos kém vagy?

– *Igen az vagyok, és mit tegyek?*

Nem tudom, de együtt fogunk dolgozni.

- *Csak azt hiszed!*- erre mind a kettő felnevetet. Engem nem érdekel, elhúztam a csíkot.

Visszajött Jena, most nincs kedvem beszélni....

–Mit súgott neked a két fiú?

- *Tudod kémes ügy, majd elmondok mindent, jó?*

- Oké, remélem nem lépnek be a csapatba. Tegnap is kihagyatok a küldetésből!

Jennáról még mit lehet tudni?

- Jena is kém, csakhogy tudd! - *Oké.*

– Hová mész?

– *Órára..* – De elmarad az óránk.. – *Ja, tényleg! El is felejtettem, bocsí.*

–Semmi baj. Mikor végeztünk az órákkal kaptunk egy küldetést, amit ikeruniverzumnak neveznek nem is értem, hogy miért. Csak egy egyszerű küldetés nem értem mért aggódik a teljes ügynökség. Bementem a főnökhöz és ott ült a két szerencsétlen, már bocs. Kezdem volna az én mondandóm, de a főnök beleszólt:

- Luna ügynök, ők még kezdők! Most Önnél fognak vizsgázni, vagyis ön a vizsgálvezető.

- Mi két kezdővel megyünk el a küldetésre? Ha elszúrják, akkor annyi nekik!!!

- *Oké, de Jena ügynök jöhet?* – Persze. Igen mehet, de akkor egy csapat lesztek!

– Ne már jó, rendben! – *Oké.* –nagy nehezen kimondtam. –Holnap 14-kor kezdenek.

Holnap hosszú nap lesz... Amikor végeztünk azonnal jöttek hozzám a fiuk:

- Na, tényleg elfelejtettem bemutatkozni az én nevem Jack és a haverom meg Matt (Mett)

- *Szia! Az én nevem Luna, a barátnőm pedig Jena* – közben itt termett Jena mellettem egy nagy vigyorral. Elmentünk gyakorolni. Mire végeztünk este lett, most szépen gyalogolhatok haza, mert a bátyám nem veszi fel a telót, hogy elvigyen. Szuper séta, de jó. Nagy nehezen 1 óra alatt haza értem, persze otthon elő is szedtek.

Luna! Hol voltál?? Már halálra aggódtunk magunkat miattad, hiszen már este 9 óra van.

- Nem vettétek fel a telefont se te, se apa, de még az idióta bátyám sem veszi fel, pedig minden nap nyomogatja a telefonját!!

- Bocsi kicsim, nem figyeltünk a telefonra – aha persze...

- Mentem lefeküdni, jó éjt!

- Jó éjt – Ezután mentem lefeküdni, persze a házim rég készen van. Volt időm miközben a többiek gyakoroltak. Szépen el is aludtam. Másnap meló, vagyis unalom, mert ha a kezdők jól csinálják, akkor unalom, ha nem jól, akkor szórakozok rajtuk. Elfelejtettem, hogy mennyire kell menni 13 -ra vagy 14 órára?! Nem tudom, de remélem 13-ra. Inkább felhívom Jenát, hátha tudja mennyire kell menni a főnökhöz.

–Szia, Jena!- felvette szuper csak ismerjen fel.

- Szia Luna mit szeretnél?

- Ja, csak azt, hogy mikorra kell menni a főnökhöz és hol XD?

- Most előbb mondta nekem, hogy szóljak nektek, hogy az ikeruniverzum múzeumba találkozunk.

–És az hol van?

- Öööhm... ha jól tudom a park mellett van – ott az nagyon messze van...

–Jó, köszi! Majd találkozunk. Szia!

- Szia.

Na jó akkor van 5 óráig addig mit csináljak? Ma szombat van, ezért nincs mit tenni, tévézek vagy könyvet olvasok. Mégiscsak tévé. Pár órával később: Atya ég! Elkések! Hány óra? 13:59 basszus rohanni kell! Pár utcával arrébb és pár perc múlva....

–Bocsánat a késésért csak elaludtam – hazugság tévéztem.

- Semmi baj! – húú megúsztam.

- Hány óra?

- 14:13! Sokat késtél Luna.

Utána elmondták a tervet, hogy mi lesz:

- Az lesz, hogy Matt meg hekkeli a rendszert, Luna és Jack ti bementek és elviszitek azt a műtárgyat:

Na és abban van a chip. Van még kérdés? Mindenki nemet mondott. Akkor kezdődjön is az akció! Próbáltunk gyorsan mozogni, ahogy csak tudtam párszor rám szólt Matt, hogy vigyázz a kamera miatt. Így azért nehéz egy kicsit figyelni, hogy állandóan szólongat. Jack elég jól csinálja, kezdőként remélem jó fog teljesíteni! Matt idegesít! Oh, inkább gyorsan kiveszem a chipet.

–Jól van, akkor most 30 másodpercetek van, hogy kijöjjetek, mert most állítottam le a kamerákat - köszi, hogy most mondja.

– Oké siess Luna!!

- Basszus leejtettem a chipet, leejtettem a chipet!

- Gyorsan keresd meg! 15 másodpercetek van!!!

- Hol lehet? Nem látom sehol, de sietnem kell, 10 másodpercem van. Megvan! Végig a zsebemben volt. Gyorsan mindjárt bezárul az ajtó. 5, 4, 3, 2 és 1 és csuszás! Megvan! Átjutottam, a többiek látják, hogy menyire örülök, de oda jött Jena:

- Meg van a chip?- Ő az agy a csapatban.

- Megvan!!- kiabáltam ki boldogan.

- Hol volt?- kérdezi. Jack szerintem mérges lesz.

- A... zsebemben – na erre a szóra egy dühös képet vágott.

- AZT MEG, hogy CSINÁLTAD?? – mondták egyszerre.

- Öhm... de meg van, ezért ne kapd fel a vizet! – erre mit csinált Jena felkapta a vizet.

– Ne! Jena ne fárassz már le.

Jena nem szólt semmit és megbeszéltük, hogy holnap találkozunk a központnál. Elment mindenki a saját dolgára. Én haza mentem és tanultam, utána aludtam, mint ahogy szoktam. Reggel valaki leöntött vízzel... nem ez ez nem víz, hanem csevice vagy mi ez?!

-KEVIN most meghalsz!! – elkezdtem közeledni felé persze nem menekült előlem és megöleltem, mert ő is csevicés lett. Így járt szegény, olyan bűdös, mint én.

– Jaj de sajnálom felség- erre meghajoltam és bementem a fürdőbe zuhanyozni. Mikor végeztem mentem a küldetésre. A megbeszélési pont az iskola előtt. Amikor oda értem, akkor csak Jack és Matt volt ott. Most Jena késik, de nem baj addig beszélek a fiúkkal. Amíg beszélgettünk tök jó volt, csak azt nem hiszem el hogy hol van már Jena, fél órája várjuk őt. De valamit nem értek! Azt nem értem, hogy mi lesz a küldetés. Tudom elég fura, de csak azért mert Jena a bevetések eltervezését készíti el, a többit én csak végre hajtom.

~ JENA SZEMSZÖGE ~

El se hiszem, hogy kések! Nem szabadot volna sokáig fenn maradnom, aj, most már futhatok. Mire oda értem elég dühösesek voltak és Luna ennyit mondott

- Hol voltál?- Jaj most mit mondjak, hogy elfelejtettem a küldetést.

- Öhm... Elaludtam –jó ez az igazság egyik fele a többi mindegy.

–Oké. - szerintem nem vette be, de mindegy.

El kell mondanom a tervet és a küldetést, de nem tudom mi a terv, valamit kitalálok.

–A küldetés az, hogy a másik oldalról el kell lopni az adatokat, hogy fel ne tudják használni, de ahhoz fel kell törni a biztonsági rendszert. Matt, fog menni?

- Persze hogy fog menni!- van ennek önbizalma..

–De ugye tudod, hogy le kell verzálni?

- Mit jelent az? – nem tudja, hogy mit jelent a verzálni! Meg áll az eszem!

–Azt jelenti, hogy nyomda, vagyis le tudod nyomtatni?

- Persze, hogy le tudom nyomtatni, Jena ez ostobakérdés! – jó tényleg az volt.

Akkor kezdődhet a küldetés! El se hiszem, hogy ilyen ostoba lehetek. Amint bementek

azonnal le kellett ütni 3 őrt, el se hiszem, hogy ennyire védik erre gondolni kellett volna?!

Remélem sikerülni fog! Meg tudják csinálni! Minden rendben lesz!- ezt mondogatom már 15 perce, amikor hirtelen, kivágódott az ajtó úgy, hogy szét voltak szakadva a ruháik és én csak ennyit feleltem:

- Meg van az adat? – jó, oké tuti, hogy megvan vagy sem Lunáról nem biztos, hogy megvan, mint előbb a zsebemben volt.

–Persze mit hittél, azt hogy megint a zsebemben van? – Ja, igen azt.

- Hát... igen – Most nem volt legalább olyan feledékeny.

– Jó, köszö! – jaj, szegényt megsértettem, majd idővel lenyugszik, remélem...

Kész a küldetés, semmi gond nincs! Ezért irány haza! Na most az anyám és a húgom jön a kérdésekkel és kijelentéssel. Az én anyukám klassz mindenben segít amibe csak tud és hát a húgom meg egy kicsit idegesítő, de megszokható.

–Szia, kicsim! Hogy ment a küldetés? Ugye jól vagytok, nem történt semmi baj? - Jó most túldramatizálja, ha tudja, hogy küldetésbe vagyok. Igen ez a szokása.

–Persze, minden rendben ment, nyugi.

–Oké, kérsz szendvicset?- nyami szendvics.

– Aha, kérek, uborkás?

- Igen.

–Akkor nagyadagot szeretnék- ezzel a kijelentéssel fel is mentem a szobámba ahol vártam a kaját és közben interneteztem. Egy kicsivel később anya jött a kajával nagyon finom volt

isteni, és szépen elszundikáltam. Rámentem Luna ikonjára, hogy fent van-e hát, fent volt és azonnal rá kellett írnom:

- Szia, megyünk sétálni?- mondj igent, mondj igent!
- Hát persze, hogy igen. Szólok a fiuknak is, oké?
- Rendben. Na, akkor találkozunk a Malícia parkba 2- kor, oké?
- Oké, szia. – Na, akkor menjünk enni.

Amikor oda értem a Malícia parkba, akkor már ott voltak a barátaim: Luna, Jack és Matt. Amikor oda értem, akkor elkezdünk beszélni mindenről: a küldetésekről, suliról, a családról. Elmentünk fagyizni és a fiukkal bolondoztunk, 5 körül értünk haza. Lefeküdtem és vártam a holnapi bevetésen mi lesz, de nem mondták el a küldetésben mi a dolgunk . Nagyon nehéz elmenni itthonról, ha a szüleid itthon vannak. Ja, majd jönnek a kérdések, hogy milyen volt meg minden remélem nem lesz ilyen!!

~ LUNA SZEMSZÖGE ~

Nagyon jó volt, hogy tegnap elmentünk sétálni a többiekkel így legalább megismertem őket! Nagyon jó fejek a fiúk és jó a humor érzékük is. Na, keljünk fel, mert különben lemaradok a küldetésről. Egy baj van! Nem tudom a feladatot! Nem tudom, hogy hova kell menni és mit kell csinálni?! Már annyira kíváncsi vagyok!

Na, mindegy is! Menjünk reggelizni és a központba, furdal a kíváncsiság.

Jó, hogy ide értem a központhoz, el se hiszem, hogy végre megtudom a feladatot. Nem tudom miért, mert talán ez egy titkos küldetés! Most ugrik a majom a vízbe! Mikor oda értem akkor ott álltak a többiek nagyon figyeltek valamit. Odamentem és megkérdeztem: Mit néztek ennyire?- és erre felmutattak egy zászlóféleségre, ami az ellenség jelképe.

Amikor megláttam, elakadt a szavam, de be kell mennünk! Nem hittem a szememnek! Kevin ott áll és vár, nem tudom kit, de mikor észrevett, akkor megkönnyebbült. Idejött hozzám, ahogy látom a másik oldal egyenruhája, nem hiszem el, hogy a tesóm áruló! Az nem lehetet! - Áruló vagy?!- förmedtem rá. Nem hiszem el még most sem. - Nem! Dehogy vagyok! Csak felvetették velem ezt a göncöt! Még a státuszom nem így nézett ki!- erre csak elnevettem magam. Ez az én bátyám.

Gyorsan ránéztem a többiekre és mindenkinél ott volt egy-egy ruhadarab, csak történtek az események egymás után. Mi történt a céggel? Az első kérdés, hogy pont nem a küldetésünket kellene felvenni. El kell menni, most gyorsan! - sűgtam oda a többieknek és a bátyámnak - minél hamarabb, annál jobb. A többiek is bólintottak és indultunk a kijáráthoz, de egy baj van! Elállták az utunkat. Mit csinálnának most a szüleim? Itt maradnának vagy megpróbálnának kiszabadulni? Szerintem szabadulás, de most rögtön! Gyorsan leütöttük, de feltűnést okoztunk, ezért rohantunk, ahogy csak bírtunk a közeli erdőig. Megálltunk, hogy pihenjünk. Abbahagytuk a lihegést és egyszerre mondtuk ki:

- KÖLTÖZNÜNK KELL!- igen muszáj lesz költöznünk, hogy ki ne nyírjon minket a másikoldal. A srácokkal megbeszéltük, hogy hova költözzünk. Vegyük a sátorfánkat egy kisvárosba, Nyírbátorba, ahol tovább folytathassuk az életünket és megváltoztathatjuk a

nevünket is. A szüleim eltűntek, azóta nem láttam őket. Most a bátyámmal élek és a többiekkel. Ők sem tudják, hogy mi történt a szüleinkkel. Már március van és egy kerek 3 hónapja, hogy nem tudunk semmit! Ez nem baj elfelejtjük idővel a történeteket. A kémcsapat még most egyben van, csak már nem kémkednek. Egy biztos, hogy a karate jól fog jönni, ha támadnak rám vagy ránk. Ez a mi történetünk, a csapatunk története.